

rigorøst at opkræve en saadan Afgift, tror jeg dog, at Ingen vilde finde det, naar kun de Landes Skibe blive fri for Afgift, der ydede vore Skibe Reciprocitet. Det er jo et Forhold, der gaar igjen paa alle mulige andre Omraader og navnlig spiller en stor Rolle i Handelsstraftraktater, at der ydes Gjensidighed. Hvorfor er man saa forhuppet paa at komme af med denne Afgift og forære den bort og derved opgive et godt Kort, som man har paa Haanden, til at kunne skaffe vore egne Skibe Lettelser i fremmede Lande? Det formaar jeg ikke at se. Endelig staar ved denne Sag med Hensyn til Skibsafgiftens Ophævelse Erfaringen tilbage om, hvorledes Ophævelsen af den indenlandske Skibsafgift har virket. Det er er maasse ganske lærerigt at skue tilbage paa disse Erfaringer. Da vi for nogle Aar siden ophævede denne Afgift, skete det hovedsagelig for derigjennem, som det ogsaa blev udtalt igaar af et æret maritimt Medlem (Carstensen), at komme vore smaa Seilskibe til Hjælp i deres trykkelige Forsætning. Det vil imidlertid have viist sig, at denne Hjælp er af meget illusorisk Art. Alle ville vide, at vore smaa Seilskibes Stilling er om muligt endnu elendigere, endnu mere trykket, end dengang Afgiften endnu bestod. Ophævelsen af denne Afgift har altsaa ikke virket, som den skulde. Man har grebet feil dengang, thi Ophævelse af Afgiften vilde kun have virket, hvis man havde indskrænket den til at gjælde for vore smaa Seilskibe og derimod ikke tillige for deres overmægtige Konkurrenter, de store Dampskibsrederier og Dampskibsfabriker. Nu har den ikke hjulpet dem, og noget Egnende vil blive Tilfældet med den fuldstændige Ophævelse af Skibsafgiften: Den vil ikke hjælpe vor Skibsart. Den vil maasse hjælpe Skibsfarten i det Hele, men den vil navnlig ikke hjælpe vore Seilskibe. Det er derfor ogsaa en Tanke, der maasse dog kunde fortjene Overveelse, om man ikke i den trykkende Overgangsperiode, hvori vor Seilskibsart befinder sig, i den Overgangsperiode, inden man endnu fuldstændig kan gaa over til Dampskibsart, vil tage Hensyn til Seilskibene, og f. Ex. ophæve Afgiften for dem. Og for sig kan der ikke fremføres et bestemt Næsfærdighedskrav i denne Henseende, det maa være et Billighedskrav, et Medlidenhedskrav, som herved stilles; men jeg maa dog erkjende, at der er ikke saa Grunde dertil, og en, om end noget fjern, Analogi kan man ogsaa finde i det Forslag, der er fremlagt af den høitærede Finanzminister angaaende Brandevinsbeskatningen, idet de Brændrier, der ikke drives ved Damp, derefter skulde give en anden Skat end de, der drives ved Damp. Jeg vil ikke sige, at denne Analogi er meget flaaende, men der er dog en vis Forbindelse mel-

lem de to Tilfælde, og jeg skal derfor henstille til det eventuelle Udvalg at tage under Overveelse, at der dog, hvis man absolut vil af med denne Skibsafgift, er mange Modifikationer, hvorunder det kan ske, og at man ikke behøver aldeles pure at kaste den bort. Det var for at gjøre denne Hensigt, at jeg har tilladt mig at tage Ordet, og jeg skal dermed slutte.

Finanzministeren (Strup): Det har for mig en ganske særdeles stor Betydning at lære dette Things Stilling at kjende lige overfor det foreliggende Lovforslag og hvad dermed staar i Forbindelse, ikke blot paa Grund af selve Sagens Bigtighed i og for sig, men ogsaa fordi der, ligegyldig af hvilke Grunde, havde dannet sig en temmelig udbredt Mening om, at der om de Spørgsmaal, som her foreligge, var væsentlig Uoverensstemmelse mellem dem, der ellers pleie at være enige i politiske Spørgsmaal, og som i Reglen have deres Raadmænd i dette Things gamle Flertal, og at der i hvert Tilfælde var Uenighed om disse Spørgsmaal mellem Regeringen og en Del af dem, der pleie at støtte Regeringen. Jeg tror ikke at tage feil i, at en saadan Forudsætning om Splittelse og Uenighed har været tilstede, og jeg tror heller ikke at tage feil i, at den ikke har været uden Indflydelse — og det en uheldig Indflydelse — paa Udviklingen af den politiske Situation, saaledes som den er. Det har været mig en stor Tilfredsstillelse gjennem de Udtalelser, der allerede nu ere fremkomne at maatte gjøre og at kunne gjøre den Slutning, at denne Forudsætning, denne almindelige Mening om Uenighed og Splittelse har været urigtig. Jeg ser ikke rettere, end at der ikke i de Udtalelser, der allerede ere fremkomne, om end Betragtningerne af mangfoldige enkelte Punkter have været afvigende, har viist sig en større Modsetning, end at der er al Sandsynlighed for, at Flertallet i dette Thing vil kunne enes om en fælles Vedtagelse, saa at sige paa alle de Spørgsmaal, som foreligge. End mindre kan der efter de saaldne Udtalelser være Tvivl om, at Uenighed maatte kunne bringes tilveie mellem Regeringen og dette Things Flertal; thi saa meget er jo givet, at om man fra nogle Sider har fundet, at jeg i Forslagene til Reformen ikke var gaaet vidt nok, har der paa den anden Side lydt ligesaa vægtige Stemmer for, at jeg er gaaet for vidt, saa at altsaa mit Standpunkt i ethvert Tilfælde ikke kan være et saadant, at det efter Sandsynlighed skulde ligge udenfor, hvad dette Things Flertal vilde kunne enes om. Jeg beklager, at jeg ikke ved Siden deraf kan udtale den samme Fortrøstning til, at den Side af dette Thing, som i Reglen ikke pleier